

Académie européenne d'histoire (Bruxelles). Dobitnik je Sedmojulske nagrade SR Srbije (1982), Oktobarske nagrade grada Beograda (1987), Nagrade grada Beograda (2006).

Kada ovim javnosti dostupnim navodima dodam osobna iskustva iz naših susreta, razgovora (konzultacija) i atmosferu koja je tijekom njih nastajala, ne mogu ne priznati prazninu što ga više nema među nama, ali i ponos što sam ga imao za učitelja i odgojitelja koji je pratio i usmjeravao moje bavljenje strukom. Sreća ga je bila poznavati, a čast imati ga za učitelja i prijatelja. Ja sam imao sreću – hvala mu ■

Pejo Čošković

UROŠ NEDIMOVIĆ (1931-2010)

Uroš Nedimović je kao dječak bio sudionik narodnooslobodilačkog rata, te doživio i preživio opsadu Sarajeva od 1992. do 1995. godine, ali je posljednjeg martovskog dana 2010, teško bolestan i usamljen, umro u svom stanu u Sarajevu. Te zime smo vidjeli da je već teško bolestan, ali je uporno odbijao svaku pomoć. Početkom marta 2010, jedne hladne subote, krenuo sam rano ujutro na fakultet i susreo ga ispred zgrade Instituta za istoriju. Pozdravili smo se, a on je govorio tihim tonom, kao da je nagovještavao svoj odlazak. Samo mi se žalio da je umoran. Ništa više. Ispostavit će se da je to bio naš posljednji susret i pozdrav. Sjećam se koliko smo puta dr. Budimir Miličić i ja pokušavali s njim razgovarati i posjetiti ga, ali me je, uprkos ranijem saznanju da je bolestan, ipak iznenađivala njegova upornost u odbijanju kolegijalne pomoći. Odlučio je zatvoriti se u svoj stan. Povukao se sa sarajevskih ulica i, uvučen u stan, jednostavno prestao disati. Njegov izostanak najbolje se mogao primijetiti u Arhivu Bosne i Hercegovine. Tamo je posljednjih godina bio svakodnevnim posjetilac, ali nije puno istraživao. Samo mu je trebalo neko toplo mjesto gdje je mogao razgovarati sa ljudima. Vrlo često je to otežavalo rad drugim istraživačima, ali smo svi shvaćali njegovu potrebu za komunikacijom, i uglavnom se malo ko ljutio.

Uroš Nedimović je rođen 21. septembra 1931. u Bosanskoj Krupi, gdje je završio četiri razreda osnovne škole. Maturirao je u Prvoj gimnaziji u Sarajevu 1951, a historiju je diplomirao 1959. na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Nakon toga se zaposlio u Institutu za istoriju u Sarajevu, gdje se bavio historijom radničkog pokreta.

Na Filozofskom fakultetu u Beogradu je magistrirao 1965. odbranivši magistarski rad pod naslovom *Radnički pokret u Bosni i Hercegovini od 1921. do 1924. godine*, a doktorirao je tezom *Istorijski razvoj Narodnooslobodilačkog fronta u Bosni i Hercegovini od 1935. do 1945. godine*.

Zbog bolesti, Uroš Nedimović nije mogao puno pisati. Njegova doktorska disertacija je ostala među rijetkim odbranjenim disertacijama iz historije koja nije doživjela svoje izdanje kao knjiga. Njegovi objavljeni radovi većim dijelom se odnose na ulogu koju su pojedini jugoslavenski revolucionari imali u historiji radničkog pokreta. Pisao je o Vasi Srzentiću, Kostu Novakoviću, Simi Miljušu, Đuri Pucaru. Ovi tekstovi neće ostaviti dubok trag, ali će se pojava Uroša Nedimovića u našoj historiografiji još dugo pamtili. Sudjelovao je na brojnim naučnim skupovima i okruglim stolovima, a njegovi nastupi vrlo često su bili izvan okvira historijske nauke. Umro je 30. marta 2010. godine ■

Husnija Kamberović